

G. ISTVÁN LÁSZLÓ

Porcukrot teába

(EP-nek)

„István, porcukrot teába?” – szóltál rám
Szigligeten, és én nem tudtam, hogy önmagad
idézted. Mosolyod kaján, hűvös, éterien elegáns,
a nyegleségből aranyat teremtő alkímia
fénye. Idéztél, de lehet-e nem téged idézni,
ha rólad van szó? Most más a kérdés: lehet-e
nem téged idézni, ha rólad már nem lehet szó,
csak a nyomodról, az emlékedről? Feloldja-e
a porcukrot a tea? Ott akkor tényleg nem volt más
a teához. Így hát előre dramatizáltam az idézetet.
A halál most utólag dramatizál. A halál végtelen
permutációs idézet. A halálban mindenki idéz –
csak épp kit? A porcukrot vagy a teát? És
ha feloldódott a teában a porcukor, vagy a porcukorban
a tea? Ma teát ittam az emlékedre. Több, mint
húsz éve nem iszom cukrosan.